

ført et væsentligt ændret udfald af sagen, hvis de havde foreligget tidligere. Skatteankenævnet kan endvidere genoptage egne afgørelser efter anmodning fra klageren, hvis nævnet i øvrigt skønner, at særlige omstændigheder taler derfor. Reglerne herom fremgår af § 22 i skattestyrelsesloven.

Det foreslås under *nr. 12*, at skatteankenævns adgang til at genoptage egne afgørelser tidsmæssigt begrænses efter de under § 1, nr. 20 foreslåede ansættelsesfrister samt fristerne for påklagede m.v. af nævnets afgørelse. Baggrunden for forslaget er, at der som udgangspunkt ikke bør være en bedre adgang til at få genoptaget en skatteansættelse, der har været påklaget, end en skatteansættelse, der ikke har været påklaget.

Forslaget under *nr. 13* er båret af samme hensyn samt af hensynet til at afpasse bestemmelsen efter den tilsvarende bestemmelse om Landsskatterettens adgang til ekstraordinært at genoptage egne afgørelser.

5. *Ansættelsesfrister, jf. forslaget under § 1, nr. 20 til § 34 og § 35 i skattestyrelsesloven:* På ligningsområdet gælder der ved siden af de almindelige regler om forældelse af krav på skatter særligt korte frister, inden for hvilke skattemyndighederne kan foretage skatteansættelsen, eller inden for hvilke den skattepligtige kan begære sin skatteansættelse ændret.

Fristerne for den skattepligtiges adgang til at få genoptaget en skatteansættelse fremgår af § 4 i skattestyrelsesloven. Efter § 4, stk. 1 har den skattepligtige ret til genoptagelse af sin skatteansættelse, hvis den skattepligtige fremsætter anmodning herom inden 3 år efter udløbet af det pågældende indkomstår og fremlægger nye oplysninger, der kan medføre en ændret skatteansættelse. Efter § 4, stk. 2 har den skattepligtige ret til at få genoptaget sin skatteansættelse, selvom anmodning herom fremsættes mere end tre år efter udløbet af det pågældende indkomstår, når forholdene i særlig grad taler derfor, eller anmodningen er en følge af at en udenlandsk skattemyndighed har foretaget en forhøjelse vedrørende en kontrolleret transaktion som nævnt i § 3 B i skattekонтроlloven. Efter § 4, stk. 3 kan skattemyndighederne foretage sådanne ændringer af skatteansættelsen for andre indkomstår, der er en følge af den skattepligtiges genoptagelsesbegæring, og det er her bestemt, at en anmodning om ekstraordinær genoptagelse ikke kan tilbagekaldes.

Fristerne for skattemyndighedernes adgang til at forhøje en skatteansættelse fremgår primært af § 35 i skattestyrelsesloven. Efter § 35, stk. 1 skal skattemyndigheden fremsende varsel om en påtænkt forhøjelse af skatteansættelsen senest den 1. maj i det 4. år efter indkomstårets udløb, og en rettidig varslet skat-

teansættelse skal som udgangspunkt være foretaget senest den 1. august i det 4. år efter udløbet af det pågældende indkomstår. For visse koncerninterne forhold udløber fristerne dog i det 6 år efter indkomstårets udløb. Efter § 35, stk. 2 kan skattemyndighederne forhøje en skatteansættelse udover fristerne i § 35, stk. 1, hvis forhøjelsen skyldes, at en forpligtelse eller en erhvervelse, der er lagt til grund for skatteansættelsen, efterfølgende viser sig at give anledning til en højere skatteansættelse. Efter § 35, stk. 3 kan skattemyndighederne, hvis der efter udløbet af de almindelige ansættelsesfrister er konstateret ændringer i grundlaget for en skatteansættelse, lægge disse ændringer til grund for skatteansættelsen vedrørende et senere indkomstår, medmindre ansættelsen er baseret på et skøn. Efter § 35, stk. 4 kan skattemyndighederne forhøje en skatteansættelse udover fristerne i § 35, stk. 1, hvis forhøjelsen skyldes, at den skattepligtige eller nogen på dennes vegne forsætligt eller groft uagtsomt har bevirket, at skatteansættelsen er foretaget på et urigtigt eller ufuldstændigt grundlag. Efter § 35, stk. 5 finder ansættelsesfristerne efter stk. 1 ikke anvendelse, når en skatteansættelse er påklaget, på forhøjelser vedrørende det påklagede forhold.

Disse ansættelsesfrister har over årene givet anledning til debat, bl.a. fordi de beror på en afvejning af valg mellem skønspregede og objektive regler, og fordi de beror på en afvejning mellem myndighedernes og den skattepligtiges ansvar for en korrekt skatteansættelse.

Bl.a. har Skattelovrådet afgivet udtalelser herover i efteråret 1995, jf. Tidsskrift for Skatter- og Afgifter, side 1650, og foråret 1997, jf. betænkning nr. 1339 fra 1997.

Det foreslås nu, at ansættelsesfristerne samles.

Det foreslås, at den gældende ordning med almindelige 3-årige ansættelsesfrister bevares. Dette er ikke udtryk for den opfattelse, at det skal tilstræbes, at der gælder samme ansættelsesfrister for skattepligtige og skattemyndighederne. Der er sådanne forskelle mellem de opgaver, skattemyndighederne er pålagt at udføre, og de beskyttelsesværdige hensyn, der skal tages til skattepligtige, at det ikke giver mening alene herudfra at tilstræbe fælles ansættelsesfrister. Når den gældende ordning med almindelige 3-årige ansættelsesfrister foreslås opretholdt, er det ud fra en betragtning om, at der ikke er væsentlige grunde til at afkorte den gældende almindelige frist for skattepligtiges adgang til at begære sin skatteansættelse genoptaget.

Det foreslås, at betingelserne for at bryde de almindelige ansættelsesfrister objektiveres, således at skønselementet for skattepligtiges adgang til at få